

man dog efter den sidste ulykkelige Krig, der blev truffet en gensidig Overenskomst med Tyskland om Befaring baade paa de tyske og de danske Kyster af tyske og danske Skibe. Det Hensyn har man ikke taget her. Jeg mener, det er karakteristisk for vore Forhold. Det er karakteristisk, fordi det viser, at man i det hele kun interesserer sig for vore Forretninger med England i Fedevarer og Smør, men de 30 pCt. af vor Befolkning, den øvrige Del, den lader man leve paa bedste Beskub.

De Betragtninger, som jeg før en Del vil gøre gældende, dreje sig om, hvorledes man ser paa Kolonier i Udlandet. Jeg vil da tillade mig at gøre opmærksom paa, at der i disse Dage har været en Kongres i London, hvor man drøftede Spørgsmaalet om Ringe af Dampskibslinier mellem England og Kolonierne. Man drøftede Spørgsmaalet om Mestbegunstigelsesret for Varer i Storbritannien og Kolonierne og endvidere Dampskibslinier mellem Canada og Syd-Afrika, som skulde overtage Eksporten paa Basis af en Tarif, som begunstiger Forretningsfolk i England og Kolonierne. Denne Gang blev disse Spørgsmaal kun drøftede, men hvor længe vil det vare, inden England i Selvforsvar vil blive enig med sine Kolonier om saadanne Bestemmelser og maaske endogsaa Kystfartlove. Med saadanne Udsigter for Øje gaa vi hen og sælge vore vestindiske Øer og bevirke derved, at Havne og Farvande, der hidtil have været aabne for den danske Sømand, nu blive lukkede! Fornylig har en af de største norske Skibsredere udtalt sin Beklagelse over, at Norge ikke havde Kolonier og derved var forhindret i at deltage i den oversøiske Fragtfart. Hvis Danmark ikke magtede alene at administrere de vestindiske Øer, kunde der der have været Mulighed for et Samarbejde med Sverige og Norge. Jeg tror, det vilde have baaret gode Frugter ogsaa paa andre Omraader. — Vi have ejet Trankebar og Nikobarøerne, og vi have haft Besiddelser paa Guineakysten. Trankebar er nu en af de bedste engelske Besiddelser i Indien, og hvad Guineakysten angaar — den er tillige med det bagved liggende Land dels engelsk, det kaldes „Goldcoast“ og dels tysk, det hedder „Togoland“ — nogle af de bedste afrikanske Kolonier. Maaske er det en Fabel, men jeg mindes at have hørt en Gang, at vi realiserede, — eller som det hedder paa moderne dansk: vi „overdroge“ Besiddelserne til en anden Magt, fordi vi skulde bruge Penge til at modtage den

daværende prøjsiske Konge paa en festlig Maade.

Vi realisere de vestindiske Øer paa et Tidspunkt, hvor disse kunne være en uvurderlig Støtte for dansk Skibsfart og Handel. Efter min Mening har en Nation aldrig givet sig selv en saadan Umuligheds- og Uduelighedsattest, som vi gøre ved denne Lejlighed. Med den ærede Formands Tiladelse skal jeg tillade mig at oplæse et Brev fra en Mand, der lever i dansk Vestindien. Han skriver: „Naar man som jeg har Forstaaelsen af, hvilken Rolle disse Øer trods deres Fjernhed spiller for Danmark, en Forstaaelse, som vanskelig erhverves uden gennem Selvsyn, er der noget overordentlig nedslaaende i, at Danmark i Blindhed vil skille sig af med dem“. Det har sin store Betydning at høre, hvad en intelligent og dygtig Mand siger om disse Øer, især da han har et ganske anderledes Kendskab til Forholdene paa dem, end vi andre her hjemme have. — I min Egenskab af Formand for „Foreningen til unge Handelsmænds Uddannelse“ har jeg rig Lejlighed til at erfare, hvor mange unge Mennesker der længes ud efter, fordi Kaarene her hjemme ikke tilfredsstille dem, idet de ønske at stille sig ny Opgaver og Maal. Det er en blodig Uret mod den ny Slægt, som skal høre Fædrelandets Fremtid, at bortkaste disse Chancer for Udviklingen af vore unge Mennesker. — Der er mange, som erindre, hvorledes Forholdene vare efter den ulykkelige Krig i 1864. Der var en Mængde unge Mennesker, som forgæves søgte Pladser, alt var optaget af de fordrevne slesvigske Embedsmænd, som — naturligvis — blev foretrukne. Da kom Tietgens geniale „Store nordiske Telegrafselskab“. Hundreder af unge Mennesker, som ikke havde fundet sig selv herhjemme, fandt Ansættelse ude i Østen; de blev derude til dygtige Mennesker og have bidraget til at kaste Hæder over Danmark. Jeg gentager det: ikke mange have det Kendskab som jeg til de unge Mennesker i Nutiden; de unge Mennesker, der hige ud efter, og som det er naturligt, at man hjælper til at komme frem, men intet Sted er det naturligere at sende dem hen i Verden end ud til Vestindien, der, hvor de store Lande ligge bag ved, de store uopdyrkede Lande, hvor de kunne uddanne sig og blive til dygtige Mennesker. Saaledes gøre Tyskerne. Og det er nu netop Sagen: St. Thomas vil blive det for os, som, ja langt mere end det, som „Store nordiske Telegrafselskab“ i sin Tid var for den foregaaende Slægt.